

Arrest

nr. 51 415 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Ossetische origine te zijn, afkomstig uit de stad Rustavi, Georgië. U woonde er samen met uw echtgenote A. D. (...) (OV 6.453.178), van Georgische origine, en baatte er een garage uit. In 2006 kende u een probleem met de politie. U werd toen meegenomen voor een drugstest. Hoewel u geen drugs had gebruikt werd u hier toch van beschuldigd. U kreeg een boete, dewelke u betaalde. Uw ouders en uw broer, die in het dorp Imerkhevi, regio Rustavi woonden, werden gedood tijdens het Georgisch-Ossetisch conflict in augustus 2008. Russische soldaten en Ossetische milities vielen het dorp binnen en wilden het vee van uw ouders meenemen. Uw broer probeerde dit te verhinderen. Uiteindelijk werden zij gedood en hun huis vernield. U werd hiervan op de hoogte gebracht op 23 augustus 2008. Door dit voorval kreeg uw echtgenote een

miskraam. Door de oorlog veranderde ook de houding van de Georgiërs tegenover u in uw woonplaats. Sinds de oorlog waren er meer klanten die weigerden hun rekening te betalen. Hierdoor ontstond er af en toe ruzie. In december 2008 kende u opnieuw problemen met de politie. Wederom moest u een drugstest ondergaan en werd u valselyk beschuldigd van drugsgebruik. U kreeg opnieuw een boete en de agenten eisten voor zichzelf een bijkomende som geld. Ditmaal betaalde u niet meer. U probeerde te vermijden dat de politie u kon arresteren. Gedurende een week kwamen zij elke dag naar uw woning. U of uw echtgenote deden echter nooit open. Nadien verhuisden jullie naar uw schoonmoeder. Zij was, omwille van uw afkomst, niet opgezet met uw huwelyk met haar dochter. In januari of februari 2009 verkocht u uw garage en begon u een manier te zoeken om het land te verlaten. Op 24 juni 2009 verlieten u en uw vrouw Rustavi. Vanuit Poti, Georgië, vertrokken jullie naar Odessa, Oekraïne, waar jullie twee dagen later aankwamen. Vanuit Odessa werden jullie per auto naar België gebracht, waar jullie aankwamen op 29 juni 2009 en dezelfde dag asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw internationaal paspoort, de identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte en een adresregistratie op uw naam.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen die u kreeg met de politie en de mensen in Rustavi na het Georgisch-Ossetisch conflict in augustus 2008. Daarenboven werden uw ouders en broer gedood tijdens dit conflict. (CGVS d.d.24/06/2010, p.9-11) Zelfs voor het Georgisch-Zuid-Ossetisch conflict van augustus 2008 zou u al problemen hebben gekend omwille van uw origine. Toen waren er al Georgiërs die niet wilden betalen voor het werk dat u uitvoerde. (CGVS, p.12, 13) U vermoedde dat één van de personen die weigerde te betalen connecties had bij de politie en u daarom in 2006 valselyk beschuldigd werd van drugsgebruik en u een boete diende te betalen. Een gelijkaardig voorval vond plaats eind 2008. (CGVS, p.12, 17) U had er nooit aan gedacht dat om Georgië te verlaten tot de oorlog in augustus 2008. (CGVS, p.13)

Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat u tot december 2008 in uw eigen appartement woonde in Rustavi, en dat ook uw vrouw daar nog geregeld verbleef. U stelde immers dat jullie, nadat u voor de tweede maal valselyk was beschuldigd van drugsgebruik, wel thuis waren toen de politie langskwam maar dat jullie de deur niet opendeden. Pas daarna, in december 2008 of januari 2009, verhuisde u naar uw schoonmoeder. (CGVS, p.14) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie naar haar moeder verhuisden na de begrafenis van uw ouders – een gebeurtenis die u plaatste eind augustus 2008 (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, rubriek 3.5) – en stelde uitdrukkellyk dat u niet meer in jullie appartement woonde nadien. Geconfronteerd met uw verklaring als zou u pas in december of januari ingetrokken zijn bij uw schoonmoeder, stelde zij enkel dat ze zich niet de precieze data kon herinneren, hetgeen bezwaarlyk als afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid beschouwd kan worden. (CGVS – A. D. (...), p.7)

Bovenstaande tegenstrijdigheid betreffende uw woonplaats sinds de oorlog van augustus 2008, ondermijnt ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou de politie u valselyk beschuldigd hebben van drugsgebruik. Agenten zouden na de drugstest in december 2008 immers gedurende een week bijna elke dag bij u thuis hebben aangeklopt. U en uw echtgenote zouden wel aanwezig zijn geweest in het appartement, maar de deur niet open gedaan hebben. (CGVS, p.14)

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de problemen die u in 2008 kende met de politie. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt ernstig ondermijnd. Bovendien hebt u nagelaten om binnen de opgegeven termijn stavingstukken ter zake neer te leggen, hoewel u aangegeven had deze te kunnen bekomen (CGVS, p.4-5). U hebt evenmin een uitleg voor het niet voorleggen van deze stukken verschaft aan het Commissariaat-generaal. Zodoende brengt u zelfs geen begin van bewijs aan van de door u verklaarde problemen met de politie.

De ongelooftwaardigheid van uw verklaringen ter zake wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat uw verklaringen betreffende het feit dat u niet in beroep zou zijn gegaan tegen de onterechte boete wegens drugsgebruik niet aannemelyk zijn. U zou dit niet gedaan hebben uit angst, hoewel u mogelijk "tot op zeker hoogte" kon bewijzen dat u geen drugs nam. U zou de zaken niet gecompliceerder hebben willen maken. U kon echter niet zeggen wat u concreet vreesde en verklaarde daarbij dat u niet weet waarom u niet in beroep ging. (CGVS, p.18) Dat u op een dergelyk belangrijk punt slechts dermate vage verklaringen kan afleggen is niet aannemelyk te noemen. Bovendien is het, indien u werkellyk bevreesd zou zijn geweest voor de gevolgen van een eventueel beroep, niet geloofwaardig te noemen dat u geen juridische of andere hulp zou hebben gezocht. (CGVS, p.18)

De problemen met de klanten die niet betaalden in uw garage voor het door u geleverde werk, kunnen niet zwaarwichtig genoemd worden en maken bijgevolg geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie of leiden niet tot het een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hoewel de problemen al bestonden voor

het conflict van augustus 2008, zouden ze verergerd zijn na dit conflict. Desondanks betrof dit slechts tien procent van uw cliënteel. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u verklaarde ter zake geen problemen meer te hebben gekend nadat u uw garage had verkocht. Dat u nadien geen ander werk meer zocht en enkel bezig was met uw vertrek naar het buitenland, was uw eigen, vrijwillige keuze. (CGVS, p.16, 17)

Wat betreft het feit dat uw ouders en broer bij een plundering in hun dorp door Russische soldaten gedood werden ten slotte, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde omwille van dit incident een actuele, gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging bestaat. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u van dit incident geen begin van bewijs levert (CGVS, p.11), terwijl een dergelijk bewijs (bv een overlijdensakte) redelijkerwijze verwacht mag worden. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds ernstig aan. In zoverre er geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, dient opgemerkt te worden dat dit incident plaatsgevonden zou hebben op 23 augustus 2008 (CGVS, p.11) maar u Georgië pas verliet eind juni 2009 (CGVS, p.6), zijnde ongeveer tien maanden later. In de tussentijd woonde u nog in Rustavi, waar u ook voordien al gewoond had, en werkte u nog een tijd lang in uw garage. (CGVS, p.2, 13) Voorts dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Russische troepen – die u verantwoordelijk hield voor de moord op uw familieleden (CGVS, p.11) – sinds eind oktober 2008 teruggetrokken zijn op het grondgebied van Zuid-Ossetië en zich niet langer in de rest van Georgië – ook Imerkhevi bevindt zich hier (CGVS, p.10) – bevinden. Bovendien stelde u, toen u gevraagd werd wat u actueel te vrezen zou hebben in Georgië, enkel dat u er niemand meer had en u een nieuw leven wilde beginnen. (CGVS, p.19) Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uit de bovenvermelde informatie blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Bijgevolg is de actuele situatie in Georgië niet van die aard dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg en de hiervoor gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u vanuit Odessa door één en dezelfde wagen naar België werd gebracht. (CGVS, p.7-8) Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) had u echter verklaard dat jullie vanuit Odessa met de trein naar Minsk, Wit-Rusland, waren gereisd en van daaruit met een auto naar België te zijn gebracht. (DVZ, rubriek 34) Hiermee geconfronteerd stelde u dat u stress en hoofdpijn hebt en u hiervoor behandeld wordt door een dokter. (CGVS, p.9) Dit kan geenszins een verklaring zijn voor een dergelijke discrepantie in uw verklaringen, te meer daar u geen enkel medisch attest ter ondersteuning hiervan hebt neergelegd. Uw echtgenote verklaarde in eerste instantie eveneens dat jullie vanuit Odessa rechtstreeks met een auto naar België werden gebracht. (CGVS – A. D. (...), p.6) Ook zij had voor de DVZ verklaard per trein naar Minsk te zijn gereisd en van daaruit met de auto naar België te zijn gebracht. (A. D. (...) - DVZ, rubriek 34). Hiermee geconfronteerd paste zij haar verklaringen aan naar de versie die zij voor de DVZ had opgegeven. (A. D. (...) – CGVS, p.6) Zij slaagde er niet in om hiervoor een verklaring te geven. Daarenboven verklaarde u dat jullie paspoorten gebruikt werden voor de reis naar België. U bleek echter niet te weten of er een visum voor u voorzien was. Geconfronteerd met de vaststelling dat er een visumplicht geldt in de Schengenruimte voor Georgische staatsburgers verklaarde u dan weer dat de passeur had gezegd dat een visum nodig was en ervoor betaald was. U wist echter niet wat voor type visum er voorzien was, noch door welk land het uitgegeven was. U wist evenmin wat u moest zeggen mochten er aan u vragen gesteld worden bij een grenscontrole. (CGVS, p.8-9) Uw echtgenote verklaarde niet te weten welke documenten er gebruikt werden voor de reis, als stelde zij dat u de paspoorten had. (A. D. (...) – CGVS, p.6) Een dergelijke onwetendheid is geenszins aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de reisdocumenten die gebruikt zouden worden geval van controle.

Gelet op bovenstaande vaststellingen inzake uw reisweg en de hiervoor gebruikte reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u en uw echtgenote uw internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt verder onderbouwd door een tegenstrijdigheid in de verklaringen van u en uw echtgenote inzake jullie paspoorten. Zowel u als

uw echtgenote hadden voor de DVZ immers verklaard dat jullie paspoorten verbrand waren in het huis van uw ouders tijdens de oorlog. (beiden: DVZ, rubriek 21) Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen voor de DVZ en het Commissariaat-generaal, slaagde uw echtgenote er niet in een verklaring te bieden. (A. D. (...) – CGVS, p.6) De kopie van uw internationaal paspoort die u wel neerlegde is onvolledig (enkel de pagina's betreffende de persoonsgegevens werden gekopieerd) zodat mogelijk belangwekkende informatie (supra) ontbreekt.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de reisweg en uw beider internationaal paspoort brengen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder in het gedrang.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken vermogen niet om bovenstaande vaststelling te wijzigen. de identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende jullie beider identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit geldt eveneens voor de identiteitsgegevens vervat in de kopie van uw internationaal paspoort en voor de gegevens betreffende uw huwelijk die vervat zijn in de huwelijksakte. Uw adresbewijs toont enkel aan dat u in Rustavi uw verblijfsregistratie had, hetgeen niet door mij betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoeker is tevens van oordeel dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.2.4.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenspraak tussen verzoeker en zijn echtgenote aangaande hun woonplaats sedert augustus 2008 meent verzoeker dat het niet zozeer om

een tegenstrijdigheid gaat, doch om een misverstand. Hun eigen appartement was vlak naast de woning van zijn schoonmoeder gelegen zodat zij op een gegeven moment eigenlijk op twee adressen tegelijk woonden. Op het ene moment bevonden zij zich meer in hun eigen appartement, om dan het andere moment weer meer in de woning van zijn schoonmoeder te verblijven. Het is in ieder geval zo dat in december 2008, op het ogenblik dat de agenten bijna elke dag bij verzoeker thuis aanklopten, verzoeker en zijn echtgenote zich in hun eigen appartement bevonden, maar de deur niet opengedaan hebben, aldus verzoeker.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat voormelde argumentering op generlei wijze de door verwerende partij vastgestelde tegenspraak betreffende de verblijfplaats van verzoeker en zijn echtgenote weerlegt. Immers laat verzoeker nu uitschijnen dat zij reeds eerder dan december 2008 naar de woning van zijn schoonmoeder verhuisden doch altemeerende nog verbleven in hun eigen appartement en dit zeker in de maand december 2008. Deze verklaring is flagrant strijdig aan verzoekers stellige bewering bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 24 juni 2010 pas in december 2008 of januari 2009 naar zijn schoonmoeder te zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 5, p. 14), en dus niet eerder, en staat diametraal op de uitdrukkelijke bewering van zijn echtgenote dat na de begrafenis van verzoekers ouders eind augustus 2008 (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, rubriek 3.5) zij niet meer in hun appartement woonden (administratief dossier, stuk 6, p. 7).

2.2.5.1. Met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat het niet in beroep gaan tegen een onterechte veroordeling tot het betalen van een boete wegens drugsgebruik de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnt, werpt verzoeker op dat hij de zaken niet verder wenste te compliceren en dat hij ervan overtuigd is dat zijn lokale of hogere autoriteiten geen hulp zouden bieden omwille van zijn Ossetische origine.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 24 juni 2010 zelf stelt *“niet te weten waarom hij niet in beroep is gegaan”* (administratief dossier, stuk 5, p. 18). Het *post factum* in het verzoekschrift komen aandragen met zijn origine waardoor hij op geen hulp van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen is flagrant strijdig aan voormelde bewering niet te weten waarom hij niet in beroep is gegaan en doet derhalve geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij.

Waar verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift twee vonnissen toevoegt van 21 november 2006 en van 13 januari 2009 waarbij hij telkenmale werd veroordeeld tot betaling van een geldboete van 500 GEL ingevolge drugsdelicten en de eraan gekoppelde uitvoerbare titel wijst de Raad erop dat het vonnis van 21 november 2006 een bekentenis vermeldt, *“In de zitting van de rechtbank de verdediger erkende de feiten van drugs en vroeg om vergeving”*, wat door de rechtbank als een verzachtende omstandigheid in overweging werd genomen. Uit dit vonnis blijkt derhalve duidelijk dat verzoeker zich bezondigde aan drugsdelicten – de tweede veroordeling werd bij verstek genomen – waardoor de eraan gekoppelde strafrechtelijke veroordelingen niet kunnen beschouwd worden als een geïllustreerd zijn door de Georgische autoriteiten om reden van zijn Ossetische origine en deze niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verwezen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de inhoud van voormeld vonnis van 21 november 2006 waarbij verzoeker bekend zich aan een drugsdelict te hebben bezondigd volstrekt strijdig is aan diens bewering op het Commissariaat-generaal door de Georgische politie te zijn geïllustreerd daar hoewel hij geen drugs had gebruikt hij toch hiervan werd beschuldigd (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Deze vaststelling bevestigt de reeds door de verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij dat hij geen begin van bewijs levert van het feit dat zijn ouders bij een plundering in hun dorp door Russische soldaten werden gedood dat dit bewijs onmogelijk kan worden neergelegd daar in het dorp alles door de plundering werd verwoest, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers dient dit motief samengelezen te worden met navolgende motivering van verwerende partij:

“In zoverre er geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, dient opgemerkt te worden dat dit incident plaatsgevonden zou hebben op 23 augustus 2008 (CGVS, p.11) maar u Georgië pas verliet eind juni 2009 (CGVS, p.6), zijnde ongeveer tien maanden later. In de tussentijd woonde u nog in

Rustavi, waar u ook voordien al gewoond had, en werkte u nog een tijd lang in uw garage. (CGVS, p.2, 13) Voorts dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Russische troepen – die u verantwoordelijk hield voor de moord op uw familieleden (CGVS, p.11) - sinds eind oktober 2008 teruggetrokken zijn op het grondgebied van Zuid-Ossetië en zich niet langer in de rest van Georgië - ook Imerkhevi bevindt zich hier (CGVS, p.10) – bevinden. Bovendien stelde u, toen u gevraagd werd wat u actueel te vrezen zou hebben in Georgië, enkel dat u er niemand meer had en u een nieuw leven wilde beginnen. (CGVS, p.19) Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uit de bovenvermelde informatie blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Bijgevolg is de actuele situatie in Georgië niet van die aard dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden.”

Laatstgenoemde motivering wordt door verzoeker eveneens ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de door verzoeker afgelegde reisweg verklaart verzoeker vanuit Odessa met de trein naar Minsk, Wit-Rusland, te zijn gereisd en van daaruit met een auto naar België te zijn gebracht. Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker veel stress te hebben gehad tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal waardoor hij mogelijk een aantal zaken verward heeft, aldus verzoeker.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen meer in het bijzonder deze voorgehouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen soelaas brengt. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft onverminderd overeind en verhindert enig geloof te hechten aan de door verzoeker en zijn echtgenote afgelegde reisweg.

Met betrekking tot het gehoor op het Commissariaat-generaal wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten geen details betreffen. Verzoekers argumentatie veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarenboven motiveert verwerende partij reeds in de bestreden beslissing dat verzoeker betreffende de door hem opgeworpen stress en hoofdpijn waarvoor hij bij een geneesheer in behandeling zou zijn geen medisch attest bijbrengt. Deze motivering wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8.1. Met betrekking tot de reisdocumenten stelt verzoeker dat alles werd geregeld door de passeur en hij enkel een fotokopie van zijn paspoort terugkreeg. Verzoeker voegt eraan toe dat er geen reden was om zijn paspoort achter te houden. Wat de verklaringen betreft als zouden de paspoorten in het huis verbrand zijn, stelt verzoeker dat de verklaringen betrekking hadden op de verschillende documenten in 't algemeen, maar niet op de paspoorten in het bijzonder.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat hij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte visum daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

Uit deze flagrante onwetendheid en uit de opmerkelijke tegenspraak betreffende de wijze waarop de reisweg werd afgelegd, kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoeker en zijn echtgenote hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen

visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Verder wijst de Raad erop dat voormelde motivering dient samen gelezen te worden met de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden dat hun paspoorten tijdens de oorlog verbrand zijn in het huis van verzoekers ouders. Verzoeker en zijn echtgenote stellen in de door hen op 16 juli 2009 ondertekende verklaring duidelijk dat hun paspoorten en identiteitskaarten tijdens de oorlog werden verbrand (administratief dossier, stuk 16 en 17, rubriek 21). Verzoekers betoog dat hun verklaringen betrekking hadden op verschillende documenten in het algemeen, maar niet op de paspoorten in het bijzonder mist derhalve feitelijke grondslag.

2.2.9. Waar verzoeker stelt dat hij in Georgië om reden van zijn Ossetische origine als minderwaardig wordt beschouwd en niet wordt erkend als lid van de Georgische gemeenschap merkt de Raad op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoeker toont op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is.

2.2.10. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT